

Una majoria per la independència no és una minoria

written by Llorenç Prats | 7 de febrer de 2023

Des de la resposta del Tribunal Justícia de la Unió Europea a unes preguntes prèvies del Tribunal Suprem espanyol s'ha generat un intens debat a Catalunya sobre el terme "minoria nacional". La resolució europea parla de "grup objectivable de persones" i, des d'aquí, s'ha associat aquest menció als independentistes perseguits, si més no.

Per Xavier Martínez, tanmateix, aquesta consideració és interessada i poc fidel amb la realitat catalana i la seva història. Destaca, amb prou detall, que el terme "minoria" intenta destruir els elements inqüestionables dels catalans, **el seu territori i la seva pertinença**. Una visió, per tant, que encaixa en la realitat d'un país ocupat per la força i assimilat activament per intencionades allaus migratòries.

En canvi, Josep Costa, posa en relleu la terminologia jurídica d'organismes internacionals que no es posicionen clarament sobre els drets i llibertats que mereix el poble català. D'una banda, el Tribunal Europeus de Drets Humans menciona la idea de vinculació a un "grup particular" especialment marcat i de l'altra el ja mencionat del TJUE quan escadusserament es refereix a "grup objectivament identificable". En tots els casos, queda pendent explicar els elements conformadors d'aquesta realitat i queda el dubte de si només es refereix a un grup militant o una **fracció d'activistes** i no pas al conjunt del poble català.

D'una manera o altra queda en evidència que el ressò internacional de la causa catalana obté una lleu i indirecta, quasi dissimulada, diuen alguns, consideració jurídica. Un fet

que és comparable a com els líders catalans igualment han amagat la seva **condició nacional**, diferenciada de l'espanyola, en les seves activitats públiques. Cal recordar, en aquest sentit, que en el judici al Tribunal Suprem espanyol dels presos polítics no es va fer valer, en cap moment, aquest condicionant absolut. Ben al contrari, es va **ocultar** fins al punt de renunciar, explícitament, a l'ús de l'idioma català.

Cap país tria i compta els seus habitants en funció de com se sent o com parla cada un d'ells. **Si hi és, hi viu, hi treballa i té la documentació en regla ho és i punt.** Aquesta lògica, tan natural arreu del món, sembla que no es pot aplicar amb normalitat a Catalunya, segons s'ha posat en evidència durant el debat col·lectiu que el terme "minoria" ha generat. Cap país europeu ni del món, descompte els habitants que no parlen la llengua oficial o no segueixen les tradicions gastronòmiques, religioses, culturals o socials dominants.

Per tant, a Catalunya no hi ha cap minoria ni és cap minoria, s'emfasitza. És una nació diversa, integradora i mil·lenària. Un fet que també es constata a Espanya, Portugal o França, on no tenen cap recança incloure catalans i d'altres nacionals. I és que democràticament, Catalunya amb el **referèndum d'autodeterminació** que va guanyar votant lliurement ha consolidat la seva posició nacional no sols per raons històriques o culturals.

La protecció que qualsevol col·lectiu busca, en democràcia, s'assoleix delegant-ho en les institucions, les quals a la vegada han de sucumbir al mandat de **les urnes i a les regles** de funcionament. Els catalans, ara per ara, com s'ha anat veient, no han complert amb aquest dos requisits doncs no actuen de forma coherent amb les majories existents ni amb les normes que ells mateixos aproven.